

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 60

Attende Møde.

Fredagen den 22de Februar.

(Fortf.)

La Cour: Ogsaa jeg vil bidrage mit til at bringe den høitærede Cultusminister Forsamlingens Tak for det lovede Lovudkast; thi jeg troer mig overbevist om, at det næsten er et eenstemmigt Dnske i Forsamlingen, at disse Forhold snarest maatte ordnes; forøvrigt tillader jeg mig at udtale min Anskuelse, med Hensyn til Grundloven og til dens Gjennemførelse paa det første Trin, førend de organiske Love kunne blive givne. Det er nu vist, at vi have Grundloven med dens enkelte Bestemmelser, og man maa dog antage, at Grundloven i de fleste Punkter maa være saa klar, at det maa ligge aabent omtrent for Alle, hvilken Mening der indeholdes i den. Forsaavidt nu Meningen af de enkelte Paragrapher er klar, vil den høitærede Regjering vist føle sig forpligtet til at lade den blive til en Sandhed og til Virkelighed i Livet, og ikke vente i ethvert enkelt Punkt paa Leilighed eller Anledning, til dette bliver fordret. Men forsaavidt det ikke er klart for en enkelt Minister, hvad der egentligt ligger i de enkelte Bestemmelser af Grundloven, saa maae vi vist erkende det for rigtigt, at denne Minister forelægger det for Rigsdagen, for at i det Mindste Erklæringer kunne fremkomme, eller declaratoriske Love blive givne, eller hvorledes man ellers benævner det, hvorved Grundlovens Bestemmelser kunne sættes i Kraft. Men det forekommer mig, at der ere blevne berørte Bestemmelser i Grundloven, som ere aldeles klare. Jeg kan saaledes ikke tvivle om, at Jøderne maae have fuld Ret her i Staden til at forføres af det almindelige Fattigvæsen, saafremt de kun selv ville; jeg kan ikke tvivle om, at det er en politisk, en borgerlig Ret for Forældre at maatte opdrage deres Børn i hvilken Religion, de selv

kunne blive enige om; jeg kan ikke tvivle om, at det maa være en politisk Ret og ingen religiøs Ret, eller hvad andet man vil nævne det, at indlade sig i Ægteskab med hvem som helst man vil. Det er en Bestemmelse, som man skylder Souverainiteten, at ingen Christen maa indlade sig i Ægteskab med nogen af den mosaiske Tro uden allerhøieste Tilladelse; men Souverainiteten er jo hævet ved Grundloven, og derved alle dens Conseqventer. Men det forekommer mig dog at være det Væsentligste, at Forældre have Lov til at opdrage deres Børn i hvilken Religion de ville, og den Sag, den er jo dog slet ikke saa vanskelig; thi i ethvert Huus antager man jo dog, at enten Moderen eller Faderen er den meest energiske, den meest religiøse. Skulle de blive som Get, saa kan det ikke skee paa anden Maade, end at den, som i aandelig Henseende er den Rigeste, den Stærkeste, den meest Troende, den gjør sin Mening gjældende. Der er i ethvert Huus, hvor ikke begge tilsammen ere indifferente, eller ligegyldige i religiøs Henseende, der er et vist Slags religiøs Tone eller Aand, idet den ene mere eller mindre viger for den Anden eller retter sig efter den Anden. Nu vil jeg finde det at være unaturligt og haardt i den høieste Grad, naar der er en saadan religiøs Stemning og Overbeviisning i Huset, at Børnene nødvendigt skulle opdrages i en anden Tro; det var jo netop den rette Veie til reent at undergrave det Religiøse i Familierne. Det er blevet sagt, at det er ingen Ret for Forældrene; men det er Børnene, der skal sørges for, og det er dem, det vedkommer; men jeg vil dog spørge, om det ikke er en Ret for Forældrene — en Ret, som maaskee er den kæreteste og den vigtigste — at være Herre i deres eget Huus, jeg vil dog spørge, om Forældrene ikke skulle have den Ret at føre Børnene ad den Veie, hvorpaa de selv ere førte, bringe dem til den samme Tro, hvortil de selv